

A kinyomtatott dalszöveg a Stefanus Kiadó tulajdonát képezi, szerzői jogvédelem alatt áll, annak üzleti terjesztése és felhasználása tilos!

A távollét
(Modugno - Vándor Kálmán)

Emlékszel? Utolsó beszélgetésünket egy száguldó mentőautó szirénája szakította félbe. Megijedtem, mint mindig ha valahol a sziréna felhangzik. Pedig akkor még nem tudtam, hogy számomra és számodra nagyobb veszély nem jöhet, mint hogy elhagyjuk egymást. Azóta se feledtem el azt a délutánt. Egymást átölelve álltunk az utca forgatagában, mintha soha többé nem akarnánk elválni egymástól. De én egy erőltetett mosollyal kibontakoztam a karjaidból, lágyan megcsókoltalak és fölényes könnyed hangon azt mondtam: "Ne félj az elválástól. A távollét olyan mint a szél. A kis tüzeket kioltja, a nagyokat fellobbantja. A nagyokat fellobbantja..."

Viharként tombol már a messzi távol,
Felgyúlt a régi tűz, a szívem lángol,
Eszembe jutnak mind a meghitt órák,
Egy ablak, és a te kis szobád.

Beláttam én már rég a tévedésem,
Azt hittem, szalmaláng és ellobban szépen,
Szívembe markol száz és száz kis emlék,
Megöl a messzeség.

Elmúlt egy hosszú év a búcsú óta,
Azóta várok én egy hívó szóra,
Félek, hogy régesrég már elfeledtél,
Úgy kínoz, kínoz a távollét.

Bocsáss meg egyszer még és kezdjük újra,
Szerelmem szívedet majd lángra gyújtja,
Megadnék mindent én egy ölelésért,
Egyetlen csókodért. Egyetlen csókodért.

A kinyomtatott dalszöveg a Stefanus Kiadó tulajdonát képezi, szerzői jogvédelem alatt áll, annak üzleti terjesztése és felhasználása tilos!